

למ:

עין משפט‏
נר מצוה

סַט אַ מײַ פֿ״ח מ״ה
לְקוּשׁוּי בִּנְיָא הַלִּיט׳ װ״ן׳ׁ סַמַּג שׁס (טױשׁ״ע י״ד ס׳ קַפֿט סַע״י ד׳):
ע ב טױז י״ד ס׳ קַפֿט װ״ע שׁס סַע״ף װ׳ׁ:
עא ג טױשׁ״ע י״ד ס׳ קַפֿט סַע״ף ד׳:

תוּב' הַרָא"שׁ

אַלֵּא האָ דאַמער ריש לקיש כּו'. בן ריש לקיש בין ר' יוחנן מודו דקובעת וסת ר' בתוך ימי זיבתה ופליגי אשמואל דאמר אין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה. ולשמואל לא מיבעיא בימי זיבה ממש דאינה קובעת אלא אפי' בימים הראויים לזיבה אינה קובעת כדמוכת ליעיל. ור"י אומר: מיבעיא סתם שראתה צג' ה' הראויים לזיבה אלא אפי' בימי זיבה קובעת ובהכי איירי חבא דומיא דתוך ימי נדחה: **אַלמא** מריש ירחא מנינ. ותימה דילמא משום ראיות ראשונות קר' להו תוך ימי נדחה וי"ל אי לא משום מריש ירחא מנינ לא הוה קובעת וסת כיון שאין השלישי מעין האחרים שהיו בימי נדה. א"י א' משמע ליה דקביעות וסת חל בתוך ימי נדחה ודחינו ראיה שלישית שכן קבעה הוסת. ומ' תימה לומר הכי דכל דמעיקרא נקט ודחשבא כאלו ראתה בריש ירחא מאחר שכתב לא קבעה לה וסת בריש ירחא ולא דמי להראיה דלעיל דכבר קבעה וסת בהכי וי"ל דמיררי חבא כגון דחזאי ג' יומי בריש ירחא וחמשא בירחא אלא שהתלמוד לא חש להאריך כמו קצתה ראתה קצתה וראתה דלעיל לא נקט אלא תרו יומי ולפי זה הא דנקט דוהשתא חזאי בחמשא בירחא ובריש ירחא לא חזאי לא נקט ליה משום דהוי השתא קביעות וסת דידה אלא לומר שיהי שעתה בראיה זו ואלבא דמיד' בפ"ק דלא אמרינן דיה שעתה וסת בשעת וסתה ואי לא דחשבי' לה כאלו ראתה בריש ירחא לא הוה חמשא בירחא זמן וסתה ולא קבעה לה וסת אלא בתוך ימי נדחה. ולפי דברי רב פסא קשה מתני' דפ"ק לר' יוחנן דכולן צריכין להיות בודקת חוץ מן הגדה דתיבדוק דילמא קבעה לה וסת דליכא לשנויי כי קאמר ר' יוחנן דחזאי ממעיין סתום דכה"ג קרי מעין פתוח כשראיות הראשונות בימי נדה כדפרי' הנה רש"י מתוך כך נראה כלשון אחרון דפי' שם רש"י: סליק פיק בנות בותים כס"ד

^[א] צ"ל דמשמע ליה דהא דקאמר לקביעות וכו' ראה שלישי שנה נקטתם.

בנות כותים פרק רביעי נדה

אַלמא מריש ירחא מנינ. וא"ת דילמא משום ראה ראשונה קרי

ליה תוך ימי נדה ופרש"י דדייק מדקאמר קובעת תוך ימי

נדחה משמע דפעם ג' דהוא הקביעות ^(י) הוי כימי נדחה אלמא

חשיב כאלו ראתה ריש ירחא והקשה לו ריב"א דלמה לא תירך לו

כגון שראתה ריש ירחא וה' צירחא

שלשה זימני דהשתא הוי ממנש תוך

ימי נדחה וקבעה וסת ודיה שעתה אס

תראה בחמשא צירחא של חדש ד'

או שצריכה לפרוש מצעלה כל ה'

צירחא עד שתעקור וסתה ג' פעמים

והשינו רש"י משום דפ"ק (לעיל דף

יב.) מוקמינן דר' יוחנן צמעין סתום

משום דפריך אמתניין דהתם דקמני

דצימני נדחה אינה צריכה צדיקה

ולצדוק דלמא קבעה לה וסת כרבי

יוחנן ולכן המקשה אוקי הכא מילתיה

דר' יוחנן צמעין סתום שראתה צג'

ה' צירחא ולא צריש ירחא דרלאיה

שלישית היא ממעיין סתום ומתניין

דפ"ק (שם דף יב.) כגון שראתה תרי

זימני ריש ירחא וה' צירחא ובשלישית

כי ראתה ריש ירחא לא תצדוק צה'

צירחא שאפילו תראה לא קבעי' לה

וסת דמעין פתוח הוא אלל פעם

ראשונה ושניה צודקת צימני נדה שמא

תראה צג' צה' צירחא ולא צריש

ירחא ולהכי לא הוה מצי לשנויי כגון

דראתה ג' זימני ריש ירחא וה' צירחא

דא"כ הוה ליה מעיין פתוח אלל

משני כגון שראתה תרי זימני ריש

ירחא למוד דהוי מעיין סתום וצג' נמי

אע"ג דכבר ראתה צכ"ה מה שראתה

צריש ירחא חשיב מעיין סתום כדמשני

דהא דחזאי צכ"ה דמים יתריש הוא

דאתוספו זה ועוד נראה לפרש דהכא

דייק דחשיב כאלו ראתה צג' צריש

ירחא דאי לא הכי אמאי קבעה לה

וסת הלל ראה זו אינה מעין

האחרות שצאו צימני נדחה ומיהו

תימה לומר י' כיון כדמעיקרא נקטה וחשיב כאלו ראתה ריש ירחא כיון דלחמי לא קבעה לה וסת צריש ירחא דלא דמי לההיא דלעיל דכבר קביע לה וסת לכ"צ כדקאמר היתה למודה לראות ונראה לפרש דמיררי כגון שראתה ג' זמני צריש ירחא וה' צירחא ואין לחוש אס אין הש"ס מוכיר תלתא זימני דה"ג צפ"ק (שם דף יב.) לא קאמר תלתא זימני גצי קפצה וראתה והא דנקט והשתא חזאי צה' צירחא וצריש ירחא לא חזאי לאו משום דע"י ראייה זו השתא קבעה לה וסת דהא קבעה לה כבר מג' זימני קמאי אלל לומר לך שדיה שעתה צראייה זו כדרכי דוסא דאמר בפ"ק (לעיל דף ד.) דאין דיה שעתה אלל בשעת וסת דוקא ומיהו אף בלא ראתה השתא הוה מצי למימר דקבעה לה וסת לענין שאסורה צה' צירחא עד שתעקור הוסת ג' פעמים והשתא מוכח אע"ג דצרכיעי לא חזאי ריש ירחא קבעה לה וסת צה' צירחא משום דכיון שראתה ג' זימני ה' צירחא גס בחדש ד' חשוב כאלו ראתה ריש ירחא וה"ג כ"צ מכ"צ מנינן והוי מצי למימר וליתעמיך דאוקמית מילתיה דר' יוחנן צמעין פתוח א"כ תקשה מתני' דפ"ק (שם דף יב.) דקמני דאינה צודקת צימני נדה א"ג הא חשיב מעיין סתום ומעיין פתוח יפרש כמו שפירש"י בלשון שני בפ"ק (שם יב.) שראתה אצג"ד ובהכי איירי מתני דהתם דבהכי לא קבעה לה וסתה:
הדרן עלך בנות בותים

ואמר רב יהודה. דהאי ט"ו היינו לטבילה שהוא כ"צ לראייתה ושינתה לכ"ז וקמני דכי מטוי יוס כ"צ אסורה לשמש. וקס"ד דהאי כ"צ לאו לראיית הדילוג קאמר אלל כ"צ לאותו יוס שהיתה ראויה לראות צו ודילגתו דהוי יוס י"ז לראייתה ובתוך ימי זיבה היא לראיית כ"ז א):

וקסני אסורה. דכי הדר אסו כ"צ לחשבון יוס שהיתה ראויה לראות צו כשדילגה זה קיימא לה צימני זיבה לחשבון ראייתה כדפרישית. וקסבר רב פפא יוס עשרין ומרתין דאסרינן עלה מיום כ"צ מנינן כלומר לאו כ"צ לראיית דילוגה שהיה צכ"ז אלל כ"צ מיום שהיתה ראויה לראות לימודה. ומדקרי להו רב פפא ימי זיבה קסבר נדה ופתמה ימי נדוחה וחובה מעשרין ו' מנינן דהיינו מיום ראיית דילוגה ומיום ראיית כ"ז עד השתא לא הוו ט לה י"ז דאי ליוס שראויה לראות כשדילגה מנינן ימי נדות חוץ לא הוה קרי להו ימי זיבה דהא חלפו להו כ"צ מההוא יומא: **פסחה**. קרי חשבון הגדה לימי הגדה חוץ: **ממא**. דהאי יוס כ"צ דאסרינן ליה מנינן מיום כ"צ שהיתה ראויה לראות כשדילגה דמטי ליה צימני זיבה לחשבון ראייה שראתה צכ"ז: **דלמא**. האי יוס כ"צ דאסרינן עלה מנינן מיום ראייתה שכבר שלמו ימי זוב כי הדרי אסו הנך כ"צ וקיימא לה ד' ימים צימים הראוים לנדות: **וכסי** ט **מספגנא**. דהא משום דחיישינן שמא תחזור לקדמותה לראות מכ"צ לכ"צ אסרינן לה דהשתא הוי כ"צ לראייה אצל ליוס כ"צ לחשבון יוס שהיתה ראויה לראות לא מצי אסרינן משום הא חששא דאפי' חוזרת לקדמותה לא תראה היום שהוא י"ז לראייתה דההיא לא היתה למודה לראות אלל לכ"צ לראייה ואי משום שהוא כ"צ ליוס הראוי לה אין זה דרך החזרת לוסתה

לקצר ימי טהרתה ולמהר ימי ראייתה כדי שיצא לפי חשבון של תחלה אלל חזרת וקובעת כ"צ ליוס שראתה: **דלמא** ט **אפי סרגולנא** **דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה פרי יומי ורמיא יומא כי הדרה נקטה** ט **דלנקמן נקטה כו**. כלומר תרגולת הרגילה להטיל ביצה היום ולעמוד למחר ולהטיל יוס ג' ולעמוד יוס ד' ושינתה וסתה ועמדה מלדת יוס ה' עס יוס ד' דהוו להו תרי יומי ורמיא יוס ששי כי הדרה נקטה אס היא חוזרת למנהגה להטיל יוס ולעמוד יוס: **דלנקמיה נקטה**. מעכשיו היא חוזרת למנות כגון שעומדת יוס ז' שאחר יוס ו' שהטילה ומטלת יוס שמיני: **או כדמעיקרא נקטה**. לפי חשבון שהיתה ראויה להטיל מתחלה שהיתה ראויה לילד צה' ולעמוד צו' ולהטיל צו' ולעמוד צה' השתא מטיילה יוס ז' עס ו' כנגד צ' ימים שעמדה כדי שתעמוד ציוס ח' כפי שהיתה ראויה לחשבון הראשון: **על כרחך דלנקמיה נקטה**. והא אשה נמי כשחוזרת לוסתה לראות ליוס כ"צ לאו לפי חשבון הראשון אלל ליוס כ"צ לראייתה הלכך האי יומא הוא דאסרינן: **א"ל רב פפא אלל הא דאמר כו' אין אשה קובעת לה וסת תוך ימי נדחה**. צימים שהיא נדה כדצעינן לפרושי מילתא דרבי יוחנן דחזאי ריש ירחא וה' צירחא וריש ירחא וה' צירחא והשתא חזאי צה' צירחא דהוו להו ג' זימני צה' צירחא ומעכשיו יהיה לה וסת צה' בחדש. לריש לקיש לא הוה וסת דהא תרי זימני קמאי דה' צירחא הוי תוך ימי נדחה ממנש דהא הויא מריש ירחא ופעם ג' הוה ימי נדה לפי חשבון הראוי מנינן: **א"ל לא אלל הכי א"ר יוחנן כגון דחזאי**. תרי זימני צריש ירחא ופעם שלישית צכ"ה ורציעית צר"ח דה"ל הך ראייתה בתרייתא שהיא שלישית לראייה של ר"ח בתוך ימי נדוחה ממנש שהיא נדה מיום כ"ה ומש"ה קרי להו תוך ימי נדוחה דהא נדה היא. וטעמא מאי הוי קביעות הא אורחה בהכי שנפתח מעיינה משום דאמר הך ראייה דראש חדש ראיית וסתה היא והיום זמנה והאי דלקדים וחזאי צכ"ה דמים יתירי איתוספו צה: **אמרו**. להא דרבי יוחנן: **כרצ הווא**. וכדמתרנין:

הדרן עלך בנות בותים

מסורת הש"ס

^[א] (לעיל יא.) ט צ"ל אלל),
^[א] לא מנא זה בשיחש"י שלפנינו, ד' גי רש"א סאן,

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה ואמר ר' יהודה וד"ה וקמני דה"א: (ב) ד"ה והכי נמי מסתבר: (ג) ד"ה דאי לא מימא וכו' הדרה נקטה כדלקמיה אלתא וכו' הקביעות הויא בימי נדחה:

מוסף רש"י

בתוך ימי זיבתה. עון ראה ברי"ח וחזרה וראתה בט"ו למנש, כשעומדת צימית שאת ראויה לזיבה, דהיינו י"א יוס שצין מזה לנדה, וחזרה וראתה ברי"ח ובט"ו למנש וחזרה וראתה בט"ו למנש ולא ראתה ברי"ח שלפניו, שקבעה לה וסת לט"ו בחדש ומצטרפין תרמי ראוות דימי זיבה לנך ראייה לקביעות וסת (ועי' יא.). בתוך ימי נדוחה. עון ראה ברי"ח וחזרה וראתה ברי"ח וסת, שאין ראיית תריש נדה ראויה לקבוע שהיא עלולה לנאות צימי נדוחה ^(טו). כגון דחזאי כו' וריש ירחא. דהוה ראייה בתרייתא צימי נדוחה, דאפילו הכי הוה קביעות וסת צריש ירחא, דאמרינן. וסתה צריש ירחא קבעה והא דלקדים וחזאי דמי יתירי הוא דאתוספו בה. דהא ודאי קבעה, משום דתחילת הוסת החזק ממעין סתום, וגם ראייה אחרונה חשבינן לה כמעין סתום, כדאמר הא דלקדים וחזאי מוספת דמים הוא ^(טו).

הדרן עלך בנות בותים